



Dienstbare kerken

In het programma “Una Iglesia al Servicio” helpen we plaatselijke kerken met de training en voorbereiding voor diaconale projecten. Daarna gaat de kerk zelf aan de slag. Het is mooi om te zien hoe dat zich nu ook in de praktijk aan het ontwikkelen is. In één van de kerken waarover we eerder schreven, is men begonnen met bijlessen op zaterdag voor kinderen uit de wijk met een leerachterstand (zie de foto). Behalve dat deze kinderen geholpen worden, gebeurt er nog meer in de

ze kerk: de vrijwilligers weten gemeenteleden te mobiliseren om mee te doen, door bijvoorbeeld schriftjes en andere schoolmaterialen te doneren. Ook wordt de kerk zichtbaarder in de omgeving: zo hebben ze bijvoorbeeld contacten met de plaatselijke overheid en met de directeur van de school.

Een andere kerk is bezig met het opzetten van dagopvang voor ouderen. Ze hebben daar een mooi gebouw voor, maar hebben nog wat obstakels rondom vergunningen etc. te overwinnen.

Maar ze wilden toch alvast iets doen. Daarom is een groep mannen begonnen met een kluszaterdag. Bij mensen die dat zelf niet kunnen, gingen ze helpen om de goten die vol bladeren zaten schoon te maken. Heel praktisch, want in regentijd kan dat een hoop wateroverlast voorkomen. En wat kost het? Een ladder, handschoenen en wat vuilniszakken is genoeg. Een mooie manier om je als kerk te laten zien in de samenleving. Een volgende keer willen ze een huis een likje verf geven.



Inhoud

Dienstbare kerken	1
Migranten in San José	2
Doop	3
Marktdag De Bilt	3
Gebedspunten	4

Migranten in San José

Tussen ons huis en dat van onze burens ligt er een leeg terrein met gras en onkruid er op. Als een getrokken kies in afwachting van een prothese. De eigenaar hoopt er ooit een mooi bedrag voor te



vangen. Eén dezer dagen liep ik van ons huis naar de kerk, waar we onze auto mogen parkeren. Opeens zag ik een koepeltentje staan op het terrein naast ons huis. Het tentje was nog dicht. Ik kon zo gauw niet bedenken wie er nu besloten had om naast ons te komen kamperen. Het kwartje viel, toen ik zag hoe op dit moment veel Venezolanen kamperen in de parken en de straten van San José. Ze gebruiken ook van dit soort koepeltentjes.

De afgelopen maanden is het aantal Venezolanen dat door Costa Rica trekt steeds meer gestegen. Vanwege de economische en politieke crisis in Venezuela zijn ze gevlucht. Velen hopen in de Verenigde Staten een nieuw leven op te kunnen bouwen. Eigenlijk zou een vliegticket naar de Verenigde Staten de goedkoopste optie zijn, maar bij gebrek aan een visum gaan velen te voet. Van Venezuela gaan ze eerst naar Colombia. Daarna moeten

ze door de bossen van Darién bij de grens tussen Colombia en Panama. Een gebied waar veel gevaren op de loer liggen: rivieren waar je kunt verdrinken, uitdroging vanwege het tropische klimaat, ver-

krachting en criminelen die het geld van de vluchtelingen afhandig maken.

Eenmaal in Panama worden de vluchtelingen door de overheid geholpen met een busrit naar het noorden van

het land. Op deze manier wordt voorkomen dat de vluchtelingen zich ophopen in de hoofdstad. In Costa Rica heeft de overheid een

minder duidelijk beleid. Vanaf de grens met Panama nemen de Venezolanen vaak de bus richting San José, die ze uit eigen zak betalen. In de hoofdstad zetten ze hun tentjes op in de parken. Vaak bedelen ze daar het geld bij elkaar om de bus naar de grens met Nicaragua te nemen. Het volgende obstakel, want daar komen ze niet binnen zonder een visum van 150 dollar, waardoor ze vaak weer illegaal de grens oversteken. En na Nicaragua moeten ze nog verder naar Honduras, Guatemala en Mexico voordat ze bij de grens met de Verenigde Staten kunnen aankomen.

Op dit moment zijn de Venezolaanse migranten in Costa Rica het meest zichtbaar in de hoofdstad. Een paar dagen geleden was Claudia in de stad om naar de markt te gaan. Om de vijf meter werd ze aangeklampt door mensen die haar om hulp vroegen. Er zijn veel schrijnende gevallen. Bijvoorbeeld mensen die al dagenlang zich niet hebben kunnen opfrissen, mensen die oververmoeid zijn, maar vooral ook kinderen voor wie het allemaal teveel wordt.

Er zijn verschillende kerken en andere organisaties die iets proberen te doen voor deze migranten. Bijvoorbeeld door eten voor ze klaar te maken en dat op straat uit te delen. Goedbedoelde initiatieven maar niet altijd even effectief: de één krijgt drie maaltijden, de ander niets. Vanuit het seminarium willen we proberen te samenwerken met bestaande organisaties, zoals het Leger des Heils, die de vluchtelin-



gen één of twee dagen onderdak kunnen geven. Hoe precies moet nog duidelijk worden, maar mogelijk zouden we kunnen helpen door vrijwilligers te mobiliseren en te zoeken naar financiën om de initiatieven van die bestaande organisaties te ondersteunen.

Doop

Een tijdje terug werden we uitgenodigd om mee te gaan met een aantal mensen uit La Tabla voor de doop van een aantal nieuwe gemeenteleden. We vertrokken vroeg die morgen. Het was een kleine 2 uur rijden. Toen we op de plek van bestemming kwamen, een klein riviertje langs de kant van de weg. Ik kon me wel iets voorstellen bij Naäman, die zich afvroeg, waarom hij *of all places* zich nu precies in dit riviertje moest onderdompelen. Moesten we daar nu zo'n eind voor rijden? Tot overmaat van ramp begon het ook nog flink te regenen. Gelukkig nodigde de eigenaar van het huis langs het riviertje ons uit in zijn tuin, waar we wat konden schuilen onder de bomen. Maar door de regen moest alles met nogal wat haast gebeuren. Geen preek, geen liederen, alleen de doop. Aan de vier nieuwe gemeenteleden werd gevraagd naar hun geloof en vervolgens werden ze onderge-



dompeld in naam van Vader, Zoon en Heilige Geest.

Na afloop van de doop was het een uitdaging om onszelf weer wat droog te krijgen. Daarna werd duidelijk waarom we nu precies daar naartoe waren gegaan. Daar in de buurt woont een bekende van Bella Flor in een soort leefgemeenschap. We mochten daar gebruik maken van hun kerkgebouw om daar wat tijd met elkaar door te brengen en samen te eten. Inmiddels was het droog geworden en

konden we door de tuin lopen. Er groeide veel fruit, waarvan we mochten eten. Onder andere de mamón chino, een harige lychee.

Op de terugweg bleek de weg afgesloten. Door de regen was er teveel modder en stenen op de weg gekomen. We mochten omrijden. De terugweg duurde meer dan 6 uur. Filerijden door de bergen, niet echt een plezier. We moesten zelf een keer vragen of de passagiers wilde uitstappen om een helling te kunnen pakken.

Marktdag De Bilt

In De Bilt is het een fenomeen: de Marktdag. Tijdens de pandemie heeft het stilgelegen, maar op 10 september werd er voor de twaalfde en waarschijnlijk de laatste keer een Marktdag gehouden. Er is altijd van alles te doen op de Marktdag:

een rommelmarkt, grote hoeveelheden tweedehands boeken en kleding, uitgebreide catering en bloemen. Dat wordt gecombineerd met een oldtimerdag. Initiatiefnemers achter de Marktdag zijn ons TFC lid Anco de Rooij en Sandra



de Mik, mensen die daar altijd veel energie in hebben gestoken en daar ook een onderscheiding voor hebben gekregen van de plaatselijke overheid van De Bilt.

Iets moois van de Marktdag is dat de opbrengst altijd gebruikt wordt om an-

deren te helpen: op die manier wordt ook aan het dorp duidelijk gemaakt waar we als kerk voor willen staan. Deze keer was Casa Esperanza in Costa Rica één van de bestemmingen. In Casa Esperanza krijgen kankerpatiënten van het platteland een thuis tijdens hun kuren. We hebben er al regelmatig over geschreven, omdat Claudia daar werkt als vrijwilligster. Op dit moment is Casa Esperanza bezig met nieuwbouw op een eigen terrein van de kerk. Hierdoor kunnen er meer patiënten worden opgevangen en is het niet langer nodig om een gebouw te huren voor de patiënten. Het terrein moet ook nog wat toegankelijker gemaakt worden voor ambulances.

Gebedspunten

We willen een aantal punten van gebed en dank met jullie delen. Doet u ook mee?

- We danken dat we kerken die hebben deelgenomen aan de training en begeleiding vanuit het programma "Una Iglesia al Servicio" in beweging zien komen om dienstbaar te zijn aan mensen in hun omgeving (zie pagina 1).
- We bidden voor de vele Venezolanen die de hoop op een toekomst in hun eigen land hebben opgegeven. Onder vaak schrijnende omstandigheden proberen ze naar de Verenigde Staten te trekken om daar opnieuw te beginnen (zie pagina 2). We bidden om wijsheid voor de overheid voor het ontwikkelen van een goede strategie om hier mee om te gaan. Ook voor het vinden van een manier om hier als seminarium een positieve bijdrage aan te kunnen leveren.
- We danken voor de mensen uit La Tabla die gedoopt zijn (zie pagina 3). We bidden om de aanwezigheid en zegen van God in hun leven en voor groei in het geloof.
- We danken voor de Marktdag in De Bilt (zie pagina 3), voor de inzet van Anco, Sandra en heel veel vrijwilligers met hen. We danken ook dat Casa Esperanza in Costa Rica hiermee geholpen wordt. We bidden voor de patiënten die hier opgevangen worden en die hier in wat de vrijwilligers voor hen doen iets van Gods liefde mogen ervaren.
- We bidden voor de moeder van Kees, bij wie borstkanker is vastgesteld en die nu moet gaan starten met een traject van chemokuren. We bidden om kracht, troost en genezing.
- We danken dat de hersenoperatie van ons TFC lid Marijke van Esterik goed is verlopen en dat het weer veel beter met haar gaat.

LEEF MEE, BID MEE EN GEEF MEE!

Heb jij ook het verlangen om de liefde van God te delen? Samen kunnen we het Evangelie delen, in woorden en daden. Wij als zendingswerkers door te gaan, jij door financieel bij te dragen. En vooral door voor ons te bidden en met ons mee te leven.

Als Zendingsmaatje ben je onderdeel van het wereldwijde zendingswerk van de GZB.

DOE JE MEE?
Meld je dan nu aan via www.zendingsmaatje.nl

zendingsmaatje.nl
een initiatief van de GZB

GZB

Postbus 28
3970 AA Driebergen
0343-512444
info@gzb.nl
www.gzb.nl

U kunt een gift overmaken
naar IBAN

NL91INGB0690762445

o.v.v.

TFC Kees en Claudia Geluk

Colofon

Kees en Claudia Geluk zijn met hun vier kinderen uitgezonden uit wijk-gemeente de Dorpskerk van de Protestantse Kerk te De Bilt in samenwerking met de GZB. Ze houden zich bezig met theologisch onderwijs en zetten zich in voor mensen in de marge in Costa Rica. De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze rondzendbrief.

Website:

www.gzb.nl/puravida

Facebook:

www.facebook.com/gelukpuravida

Email Kees:

keesgeluk@hotmail.com

Email Claudia:

ninoskasolis@hotmail.com

Email TFC:

tfcgeluk@dorpskerkdebilt.nl

